

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka (spr.) SSA Leszek Kulik
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Beaty Kwiećkowskiej – delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 r. sprawy:

- 1) **D. J.** oskarżonego z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
- 2) **P. J. (1)** oskarżonego z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.
- 3) **H. J.** oskarżonego z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 29 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 55/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonego D. J.:

a) uchyla orzeczone w pkt. VIII kary łączne pozbawienia wolności i grzywny,

b) przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonemu w pkt. V, VI i VII stanowią jedno przestępstwo z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 powołanej wyżej ustawy w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym ustala ilość środków odurzających z pkt. VI na 195 gramów i na podstawie tych przepisów skazuje, wymierzając na podstawie art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 złotych,

2. w stosunku do oskarżonego P. J. (1) ustala ilość środków odurzających z pkt. IX na 195 gramów,

3. w stosunku do oskarżonego Ł. B. na mocy art. 435 k.p.k.:

a) uchyla orzeczone w pkt. III kary łączne pozbawienia wolności i grzywny,

b) przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonemu w pkt. I i II stanowią jedno przestępstwo z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 powołanej wyżej ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym ustala ilość środków odurzających z pkt. II na 195 gramów i na podstawie tych przepisów skazuje, wymierzając na podstawie art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych D. J. i Ł. B. tytułem opłaty za obie instancje kwoty po 4.400 zł, zwalniając ich od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś oskarżonych P. J. (1) i H. J. zwalnia od kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

1. Ł. B. został oskarżony to, że:

I. w okresie od października 2013 roku do 28 stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu ociążnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe z transformatorami uprawiał kilkadziesiąt roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających w ilości 3092 grama ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w czasie i miejscu jak w punkcie I działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe z transformatorami uprawiał nie mniej niż 35 roślin konopi innych niż włókniste z których po zebraniu 10 roślin poddał je suszeniu usiłując wytworzyć znaczną ilość środków odurzających w ilości co najmniej kilkuset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k.

III. w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. D. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od października 2013 roku do 28 stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory i lampy schodowe transformatorami uprawiał kilkadziesiąt roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających w ilości 3092 grama ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w czasie i miejscu jak w punkcie I działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe transformatorami uprawiał nie mniej niż 35 roślin konopi innych niż włókniste z których po zebraniu 10 roślin poddał je suszeniu usiłując wytworzyć znaczną ilość środków odurzających w ilości co najmniej kilkuset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w okresie od początku 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k.

3. P. J. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory, lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. H. J. został oskarżony o to, że:

w okresie od początku 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyposażonych w wentylatory, lampy sodowe uprawiał rośliny konopi

innych niż włókniste wytwarzając po ich zebraniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 2 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 29 grudnia 2014r. w sprawie II K 55/14:

I. oskarżonego **Ł. B.** uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających w postaci marihuany w okresie od czerwca 2013 roku do 28 stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z D. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe z transformatorami uprawiał kilkadziesiąt roślin konopi innych niż włókniste, a następnie po ich częściowym zbiorze i poddaniu suszeniu wytworzył znaczną ilość środków odurzających w ilości co najmniej 1441,31 grama ziela konopi innych niż włókniste, to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 4 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

II. oskarżonego **Ł. B.** uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających wspólnie i porozumieniu z D. J. i P. J. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu i suszeniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 4 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone w pkt I i II wyroku i orzekł wobec oskarżonego **Ł. B.** karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

IV. na podstawie art. 60 § 4 i 5 kk w zw. z art. 73 § 1 kk wykonanie kary łącznej 3 (trzech) lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **Ł. B.** na okres próby wynoszący 6 (sześć) lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;

V. w ramach zarzucanych czynów w pkt I i II aktu oskarżenia oskarżonego D. J. uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających w postaci marihuany w okresie od czerwca 2013 roku do 28 stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając wspólnie i porozumieniu z **Ł. B.**, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w trzech namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową, wyposażonych w wentylatory

i lampy sodowe z transformatorami uprawiał kilkadziesiąt roślin konopi innych niż włókniste, a następnie po ich częściowym zbiorze i poddaniu suszeniu wytworzył znaczną ilość środków odurzających w ilości co najmniej 1441,31 grama ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

VI. oskarżonego **D. J.** uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających wspólnie i porozumieniu Ł. B. i P. J. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu i suszeniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

VII. oskarżonego **D. J.** uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających wspólnie i porozumieniu z H. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu i suszeniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż 386 gramów ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone w pkt V, VI i VII wyroku i orzekł wobec oskarżonego D. J. kary łączne 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

IX. oskarżonego **P. J. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzających wspólnie i porozumieniu Ł. B. i D. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyłożonych wewnętrzną folią aluminiową wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał co najmniej 13 roślin konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu i suszeniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż kilkaset gramów ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 2 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

X. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **P. J. (1)** na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;

XI. oskarżonego **H. J.** uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2013 roku do połowy stycznia 2014 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w E. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wytworzenia środków odurzający wspólnie i porozumieniu z D. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dwóch namiotach tekstylnych wyposażonych w wentylatory i lampy sodowe uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste, wytwarzając po ich zebraniu i suszeniu znaczną ilość środków odurzających nie mniejszą niż 386 gramów ziela konopi innych niż włókniste to jest popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 2 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

XII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **H. J.** na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu **Ł. B.** okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 28.01.2014r. do dnia 19.03.2014r. przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny i w związku z tym karę grzywny uznał za wykonaną do wysokości 102 stawek dziennych;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **P. J. (1)** okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 24.02.2014r. do dnia 12.05.2014r. przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny i w związku z tym karę grzywny uznał za wykonaną do wysokości 156 stawek dziennych;

XV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **D. J.** okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 24.02.2014r. do dnia 12.05.2014r. przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XVI. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty :

- od Ł. B. w wysokości 5400 zł

- od oskarżonego D. J. w wysokości 4400 zł

- od oskarżonego P. J. (1) w wysokości 3300 zł

- od oskarżonego H. J. w wysokości 3300 zł

oraz zwolnił ich od pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonych D. J., P. J. (1) i H. J., który na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień samych oskarżonych, przejawiająca się bezkrytycznym daniem wiary Ł. B., zaś z kolei odmową wiary wyjaśnień pozostałych współoskarżonych oraz zmarginalizowaniu roli zeznań świadków C. C., P. Ż. (1) i T. K.;
- art. 167 k.p.k. przez brak przeprowadzenia dowodu z urzędu w postaci zażądania informacji z (...) odnośnie ilości przesyłek adresowanych na adres domowy D. J. w okresie 1 stycznia 2013r. do 1 lutego 2014r., a zamawianych na nazwisko Ł. B., bądź też na nazwisko D. J.;
- art. 182 § 1 k.p.k. poprzez „rozciągnięcie” prawa do odmowy składania zeznań przez J. i M. J. również na oskarżonych Ł. B. i H. J.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść, wyrażający się w uznaniu, iż oskarżeni D. J., P. J. (1) oraz H. J. dopuścili się zarzucanych im czynów podczas gdy materiał dowodowy poddany prawidłowej analizie nie stwarza ku temu dostatecznych podstaw;

3. rażąco niewspółmierność kary grzywny wymierzonej oskarżonym P. J. (1) i H. J..

W związku z tymi argumentami apelujący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku

- w stosunku do D. J. poprzez uznanie, iż dopuścił się on czynu z art. 62.1. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadając 52,47 grama marihuany i wymierzenie mu za ten czyn kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w wymiarze i na okres próby ustalony przez Sąd II instancji;
- w stosunku do P. J. (1) uznanie go winnym czynu z art. 63.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu za ten czyn kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonywania w wymiarze i na okres próby określony przez Sąd II instancji, zaś przy utrzymaniu kwalifikacji prawnej w dotychczasowym kształcie, wymierzenie mu kary grzywny w takiej wysokości, by po zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary grzywny, uznać ją za uiszczoną w całości;
- w stosunku do H. J. uznanie go winnym czynu z art. 63.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu kary na analogicznych zasadach jak w przypadku P. J. (1), zaś przy utrzymaniu kwalifikacji prawnej w dotychczasowym kształcie, wymierzenie mu kary grzywny w wysokości wpłaconego poręczenia majątkowego;

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych D. J., P. J. (1), H. J. i przekazanie sprawy SO w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jest niezasadna, przy czym zaskarżony wyrok należało zmienić z przyczyn jednak innych jak wskazanych w skardze.

Odnosząc się w pierwszej części uzasadnienia do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, iż w istocie sprowadza się on do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Autor apelacji stanowczo utrzymuje, iż zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności prowadzą nieodparcie do innego wniosku, niż ten, do którego doszedł

Sąd wyrokuje w pierwszej instancji, czyli uniewinnienia oskarżonego D. J. od zarzutu wytwarzania środków odurzających (przyjęciu, iż jedynie posiadał środki odurzające) w stosunku zaś do oskarżonego P. J. (1) i H. J. przez przyjęcie, iż jedynie uprawiali konopie (a więc pominięcie zarzutu z art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Jednak ze stanowiskiem skarżącego nie sposób się zgodzić. Dlatego też zasadnym będzie przytoczenie w tym miejscu poglądu Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 24 marca 1975 r. – II KR 355/75, OSNPG 9/75, poz. 84, w myśl którego „... zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych a podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.”

W świetle przytoczonego zapatrywania – co należy podkreślić – to obowiązkiem skarżącego wynikającym z treści art. 427 § 2 k.p.k. jest wykazanie dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem i przedstawienie rzeczowej na ten temat argumentacji. Tymczasem obrońca oskarżonych kwestionując ustalenia sądu ogranicza się w istocie do bardzo ogólnych stwierdzeń tj., że oskarżonych uznano za winnych popełnienia przypisanych im czynów bez niezbędnej analizy zaistniałych faktów, a Sąd oparł się wyłącznie na pomówieniach współoskarżonego Ł. B., które nie były stanowcze i jednoznaczne.

Wywiedzenie tego rodzaju apelacji, która nie uwzględniała całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie mogło doprowadzić do osiągnięcia przez skarżącego zamierzonego celu.

Faktem jest, iż oskarżony Ł. B. składając w początkowej fazie śledztwa wyjaśnienia obciążył wyłącznie siebie, zaprzeczając udziałowi innych osób w uprawie marihuany.

W następnych zaś swoich wyjaśnieniach obciążył również współoskarżonych. Wskazał na rolę każdego z nich w procedurze uprawy marihuany, podał adresy mieszkań w których była prowadzona, kto doglądał jej uprawy i w jaki sposób ją prowadzono. Okoliczności te uzupełnił o inne szczegóły w kolejnych przesłuchaniach, jak i na rozprawie. Podał też przyczyny i okoliczności dotyczące zmiany swoich pierwotnych wyjaśnień. Dowód ten, co rzecz oczywista, jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie sądu orzekającego.

Zatem także do oceny wyjaśnień tego oskarżonego ma zastosowanie ogólna zasada zgodnie z którą „przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostają pod ochroną art. 4 § 1 k.p.k. między innymi wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wystarczająco i logicznie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu wyroku” (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. – WRN 149/00, OSNKW Nr 7 – 9, 1991, poz. 41).

Nadto trzeba mieć na względzie to, iż zgodnie z utrwaloną i jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego ocena pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności, gdyż nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba, że jest ono jasne i konkretne, znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, a pomawiający nie miał interesu prawnego lub osobistego w obciążaniu współoskarżonych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1994 r., II KR 8/94, Wokanda 1994, Nr 8, str. 171).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił, toteż dokonana ocena wyjaśnień Ł. B. zasługuje na aprobatę. Podzielając argumentację Sądu Okręgowego w tym zakresie podkreślić należy, iż Ł. B. obciążył w swoich wyjaśnieniach także siebie, wskazał jaki był udział jego i poszczególnych osób w przestępczych działaniach. Po zmianie wyjaśnień był już konsekwentny i stanowczy, a jego wyjaśnienia były zwarte i szczegółowe.

Jest przy tym oczywiste, że musiał być pouczony o treści przepisu art. 60 § 4 k.k. i szczerze przyznając się do winy i przekazując organom ścigania informacje dotyczących tych (zarzucanych w akcie oskarżenia) i innych przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia bez wątpliwości liczył na nadzwyczajne złagodzenie kary (co też sam przyznał). Zatem mimo, że oskarżony Ł. B. przyjmując taką, a nie inną linię obrony niewątpliwie liczył na określone korzyści – miał więc interes procesowy – to jednak postawa ta żadnego wpływu na wartość dowodową jego wyjaśnień, jako dowodu obciążającego współoskarżonych nie miała.

Wszystko to prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy oceniając ten dowód respektował wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swoje stanowisko należycie uargumentował w motywach zaskarżonego wyroku.

Wyjaśnienia te, co należy podkreślić, oprócz tego, że same w sobie były przekonywujące, to jeszcze znalazły potwierdzenie w innych dowodach (czego zdaje się nie dostrzegać skarżący).

I tak przede wszystkim znalazły potwierdzenia w protokołach przeszukania mieszkań znajdujących się przy ul. (...), ul. (...) i innych, służących do wytworzenia środków odurzających, w których zabezpieczono przyrządy służące do uprawy marihuany w postaci: wentylatorów, programatorów czasowych, jonizatorów powietrza, programatorów, namiotów tekstylnych wyłożonych folią aluminiową, pojemników i doniczek z tworzywa sztucznego wypełnionego ziemią. W mieszkaniu przy ul. (...) zabezpieczono materiał narkotykowy w postaci: częściowo wysuszonej marihuany o wadze 131,847 gramów z pomieszczenia kuchennego, 50,765 gramów z kanapy w kuchni, 720,77 gramów z łazienki mieszkania, 139,765 gramów z salonu, 2048,549 gramów w boksie tekstylnym – łącznie 3091,7 g., co po wysuszeniu i zsumowania dało 1441,31 gramów marihuany zdatnej do konsumpcji. Ponadto przeszukanie mieszkania wykazało 8 roślin konopi, których waga wyniosła 80,011 gr. oraz 27 roślin nieściętych o wadze 24,285 gr.

Suma materiału narkotykowego ujawnionego w pokoju mieszkania przy ul. (...) zajmowanego przez H. J. zabezpieczona w pudełku kartonowym oraz reklamówce łącznie wyniosła 386 gramów.

W mieszkaniu D. J. zabezpieczono 55,218 grama marihuany.

Podkreślić też należy, iż oskarżeni P. J. (1) i H. J. potwierdzili fakt wytwarzania marihuany, wskazali przybliżony czas jej zasiania i jej ścięcia – zbliżony z terminami wskazanymi przez Ł. B.. Okoliczności i fakty zawarte w jego wyjaśnieniach znalazły również potwierdzenie w zeznaniach świadków J. K., A. B. – właścicielek wynajętych mieszkań jak i historii jego rachunku bankowego oraz piśmie(...)z załącznikiem.

Wszystkie te i inne dowody i okoliczności bardzo dokładnie i wszechstronnie omówił w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy i nie ma potrzeby je powtórnie przytaczać, tym bardziej iż ich ocenę należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić i zaaprobować.

Odpowiadając więc na tego rodzaju zarzuty obrońcy oskarżonych, w których kwestionuje ocenę dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy, stwierdzić należy, iż zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku utwierdziła Sąd Apelacyjny w przekonaniu o trafności poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd ten dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za ustalone jako odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych.

Ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej – wobec czego Sąd Apelacyjny w pełni ją podzielił.

Należy przy tym podkreślić, iż w myśl zasady swobodnej oceny dowodów sąd władny jest dać wiarę określonym zeznaniom świadka, czy też wyjaśnieniom oskarżonego, jeżeli swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych zostały przeanalizowane w motywach zaskarżonego wyroku, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania zostały zachowane i dlatego zarzut ten nie jest zasadny.

Jeżeli zaś chodzi o uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie, to nie zawiera ono argumentacji sprzecznej z wyrokiem, a Sąd I instancji w sposób rzetelny i pełny dokonał w nim oceny przeprowadzonych dowodów, przedstawił ustalony stan faktyczny i wyjaśnił podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia. Wskazał też na okoliczności, które miał na względzie kształtując orzeczenie wobec oskarżonych kary. Wbrew też stanowisku obrońcy oskarżonych Sąd meriti odniósł się w swoim uzasadnieniu do zeznań m.in. świadków P. Ż. (2) i T. K., oceniając ich zeznania w stopniu odpowiednim do wartości dowodowej wynikających z ich wypowiedzi.

Zarzut zaś naruszenia przepisu art. 167 k.p.k. można zasadnie podnieść tylko przez pryzmat dokonanych ustaleń faktycznych tj. oceny czy niewyjaśnienie danej okoliczności (jeżeli zaistniała) mogłoby mieć wpływ na te ustalenia. Podkreślić przy tym należy, iż w postępowaniu sądowym regułą jest przeprowadzenie dowodów na wniosek stron (a takiego wniosku w postaci zażądania wskazanych informacji z (...) obrońca oskarżonych nie złożył), a sąd jest obowiązany dowód taki przeprowadzić z urzędu tylko wtedy, „gdy taka potrzeba wynika z okoliczności sprawy” – czego apelujący nie wykazał.

Odnosząc się jeszcze do zarzutu naruszenia przepisu art. 182 § 1 k.p.k., stwierdzić należy, iż ujawnienie zeznań osób najbliższych – korzystających zgodnie z tym przepisem z prawa odmowy zeznań – jest niedopuszczalne także wówczas, gdy zeznania te dotyczą oskarżonego, w stosunku do którego odmowa nie przysługiwała, lecz w sposób bezpośredni lub pośredni wpływałyby na sytuację tego oskarżonego, wobec którego świadek skorzystał z tego uprawnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.04.2005 r., I KZP 8/05, OSNKW 4/2005, poz. 40). W niniejszej sprawie oddzielenie zeznań tych świadków tj. J. J. i M. J. – względem innych oskarżonych nie jest zaś możliwe, bez pogorszenia sytuacji osób dla nich najbliższych, a występujących w charakterze współoskarżonych. W tej sytuacji decyzja sądu o przyznaniu im prawa odmowy zeznań do wszystkich oskarżonych była więc w pełni uzasadniona i zasadna.

Kończąc te rozważania, a dotyczące zarzutu naruszenia przepisów postępowania, wskazać należy apelującemu, iż zmiana lub uchylenie orzeczenia z uwagi na naruszenie przepisów prawa procesowego może nastąpić nie przy każdej takiej obrazie, a jedynie wówczas gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, przy czym nie wystarczy samo twierdzenie o wywarceniu przez to uchybienie wpływu na treść orzeczenia, ale należy wykazać, że związek taki może realnie istnieć. Z obowiązku tego – jak wskazano wyżej – skarżący jednak się nie wywiązał i dlatego też zarzut ten należało uznać za nieuzasadniony.

Jednocześnie jednak stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy wyrokując w niniejszej sprawie nie ustrzegł się błędu tj. obrazy prawa materialnego, która to obraza skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Nie była to przy tym obraza na tyle doniosła i ważka by uniemożliwiała wydanie rozstrzygnięcia w trybie reformatoryjnym. I tak wskazać należy, iż czyny przypisane oskarżonemu D. J. w pkt V, VI i VII w wyroku, należało zakwalifikować jako wielość zachowań stanowiących jedno przestępstwo z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 53 ust. 2 powyższej ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż warunkiem przypisania oskarżonemu czynu ciągłego konieczne jest łączne spełnienie następujących warunków tj. dopuszczenie się co najmniej dwóch zachowań, z góry powzięty zamiar sprawcy i krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami. Dodatkowym warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony w przypadku, gdy przedmiotem zarzutu jest dobro osobiste jest tożsamość pokrzywdzonego, jednakże ten warunek w niniejszej sprawie nie ma zastosowania. Łączne spełnienie wyżej wymienionych przesłanek sprawia, że zachowanie sprawcy stanowi jednolitą całość, które jest popełnione niejako w sposób ratalny. Jest to przy tym instytucja obligatoryjna, co znaczy, że jeżeli sąd ustali, że zachodzą przesłanki dla jego zastosowania to musi w wyroku przypisać oskarżonemu czyn ciągły tj. popełniony w warunkach art. 12 k.k.

„Z góry powzięty zamiar” jest to zaś zamiar powzięty najpóźniej w chwili popełnienia pierwszego zachowania, wchodzącego w skład czynu ciągłego.

Jak słusznie wskazał w swoim rozstrzygnięciu Sąd Najwyższy (postanowienie z dnia 9 marca 2006 r., sygn. V KK 271/05, OSNKW 2006/5/50), zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania składające się na czyn ciągły albo przed przystąpieniem do działania, albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania składającego się na ciąg. Sprawca realizuje więc przestępczy zamiar w kolejnych odsłonach czy też „na raty” i obejmuje w ogólnych zarysach wszystkie te zachowania, które składają się na czyn ciągły.

Do tych zachowań dochodziło w tym samym okresie (od początku 2013 r. do 28 stycznia 2014 r.), które w istocie się pokrywały, w trzech etapach, i przy wykorzystaniu tej samej sposobności i tożsamości dobra chronionego. Oczywistym jest, iż doskonale wiedział on i zdawał sobie sprawę na czym polegał ten proceder, a niemal zawodowy ich charakter wskazuje na świadomą i z góry powziętą wolę realizacji tych zachowań, obejmujących wszystkie te zindywidualizowane działania. To zaś iż dochodziło do nich w różnych mieszkaniach (w tej samej miejscowości) rzecz oczywista nie zmienia ich charakteru, których dzielenie byłoby sztuczne, niepotrzebne i rzecz oczywista sprzeczne z przepisami prawa (art. 12 k.k.), który nakazuje objęcie tego rodzaju zachowań w ramach jednego czynu, który obejmuje całokształt tego rodzaju działalności przestępczej oskarżonego.

Z powyższego wyraźnie zatem wynika, iż wszystkie wskazane zachowania oskarżonego D. J. stanowią jeden czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k.

Nadmienić należy, iż z uwagi na nieprecyzyjne określenia w wyroku ilości wytworzonych środków odurzających z pkt. VI i IX należało ilość tą doprecyzować (opierając się m. in. na wyjaśnieniach oskarżonego P. J. (1) z k. 178).

Z tych samych powodów (zgodnie z treścią art. 435 k.p.k.) jak wskazano wyżej należało zaskarżony wyrok zmienić także wobec oskarżonego Ł. B., poprzez przyjęcie, iż czyny przypisane mu w pkt. I i II stanowią jedno przestępstwo, popełnione w warunkach art. 12 k.k.

Jednocześnie należy, przy tym stwierdzić, iż zmiany te są korzystne dla obu oskarżonych i dlatego też poza zarzutami zawartymi w skargach Sąd Apelacyjny wyrok w tej części zmienił.

W pozostałym zakresie przyjęta kwalifikacja prawna dotycząca przypisanych oskarżonym czynów jest prawidłowa. To zaś, iż „policja bezpośrednio nie dotarła do oskarżonych” mimo, iż „produkowali narkotyki na dużą skalę” nie może być argumentem, iż tego rodzaju procederem się nie zajmowali (a dotyczy raczej oceny działań policji).

Na koniec tych rozważań odnosząc się do zarzutu niewspółmierności (surowości) orzeczonych kar zauważyć należy, iż zarzut ten jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść jedynie wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy, zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a więc gdy w społecznym odczuciu jest karą niewspółmierną (OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). Chodzi zatem o takie sytuacje, w których zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k. (OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51). Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca, bowiem z analizy zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonym kary miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. (w tym ich sytuację majątkową jak i udział i rolę w dokonanych przestępstwach).

Niezależnie od tych uwag stwierdzić należy, iż wobec dokonanych zmian, należało uchylić orzeczone wobec oskarżonych Ł. B. i D. J. kary łączne pozbawienia wolności i grzywny i na nowo ukształtować jednostkowe kary. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary te z uwagi na korzystne zmiany należało skorygować w wskazany w orzeczeniu sposób, przy czym dalsze ich łagodzenie byłoby nieuzasadnione.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1973 r, o opłatach w sprawach karnych (z późniejszymi zmianami).

(...)/mz